

Arrest

nr. 132 937 van 7 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u op 1 maart 1974 geboren in Jeziret Sharona, provincie Al Minya. U bent een orthodoxe kopt. In 2006 stond uw familie een deel van het familiehuis af aan de plaatselijke kerk zodat de christenen het als gebedshuis konden gebruiken. De plaatselijke imam begon hierna de mensen tegen jullie op te zetten. Op 2 maart 2007 was uw broer A.(...) aan het werk op de landbouwgronden van uw familie. Toen hij klaar was met zijn werk werd hij beledigd door A.(...) M.(...) A.(...) a.(...)-H.(...) die hem uitschold omwille van zijn christelijk geloof. Uw broer had een bijl, kon zich niet beheersen, en sloeg A.(...) dood. U bevond zich op dat

moment in Maghagha om mest te kopen. U werd door een vriend telefonisch ingelicht over het incident en kreeg de raad om niet naar huis terug te keren. Leden van de a.(...)-H.(...) familie staken diezelfde dag uit wraak uw familiehuis in brand. Uw broer vluchtte naar Jordanië, uw ouders en uw gezin naar al-Adwa. Uw zussen bleven met hun echtgenoot achter in Jeziret Sharona. Zelf trok u naar het Marie Mina klooster in Alexandrië. Ondanks bemiddelingspogingen raakte het conflict niet opgelost. Op 20 maart 2007 reisde u per boot naar Antwerpen waar u op 31 maart 2007 aankwam. Op 17 juli 2009 diende u in België een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter. Op 14 november 2009 diende u een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis. Op 18 maart 2013 werd uw regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ongegrond verklaard. Op 10 september 2013 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw paspoort, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw echtgenote en uw kinderen en een foto van uw dochters. Tevens legt u een kopie voor van uw huwelijksakte.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Egypte daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst moet er worden vastgesteld dat u reeds meer dan zes jaar lang in België verbleef alvorens internationale bescherming aan te vragen. U kunt geen afdoende verklaring geven voor deze laattijdige asielaanvraag. Uw bewering dat u niet op de hoogte was van de asielwetgeving in België is niet geloofwaardig. Het blijkt immers dat u in 2009 reeds twee regularisatieaanvragen had ingediend op basis van verschillende wetsartikelen en dat u bij deze aanvragen de bijstand kreeg van een advocaat.

De vaststelling dat u pas op 10 september 2013 een asielaanvraag indient gebaseerd op problemen die dateren van maart 2007 ondermijnt dan ook in grote mate de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees (CGVS, p. 14, 15)(DVZ regularisatieaanvragen).

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat er ernstige aanwijzingen bestaan dat u zelfs reeds voor **31 maart 2007** in België verbleef. In haar verzoekschrift in het kader van uw regularisatieaanvraag dat werd opgesteld op **14 november 2009** geeft uw advocate immers aan dat u op dat moment reeds **vijf jaar ononderbroken** in België zou hebben verbleven. Ter staving van deze claim worden er vervolgens enkele stukken voorgelegd die respectievelijk dateren van **8 februari 2007** en **15 maart 2007** en een verklaring van een arts dat u reeds sinds **eind 2006** op consultatie gaat (DVZ verzoekschrift regularisatieaanvraag dd. 14/11/2009, p. 2, 3, 4). Bovenstaande vaststellingen leiden dan ook tot de conclusie dat u zich reeds voor de door u aangehaalde problemen van **2 maart 2007** in België bevond. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ten eerste ondermijnd.

Het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas wordt vervolgens versterkt en bevestigd door de volgende vaststellingen.

Zo blijkt dat u in de loop van uw asielprocedure afwijkende verklaringen heeft afgelegd over de voorgehouden gebeurtenissen waardoor u uw land van herkomst diende te ontvluchten.

Bij aanvang van uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat u eind 2006 diende te stoppen met uw werk omwille van uw problemen. Vervolgens verklaart u dat u reeds op 2 maart 2006 diende te stoppen met uw werk omdat u toen het land diende te verlaten omwille van uw problemen. Even later verklaart u dan weer dat uw ouders en uw vrouw vanaf eind 2006 naar al-Adwa waren gevlucht omwille van uw voorgehouden problemen (CGVS, p. 9, 10). Dit alles is hoogst verwonderlijk aangezien u later tijdens het gehoor verklaart dat de problemen pas plaatsvonden op 2 maart 2007 en dat u, uw broer, uw ouders en uw gezin op dezelfde dag nog wegvluchtten (CGVS, p. 23).

Bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) bij de DVZ maakte u vreemd genoeg op geen enkel moment melding van de problemen tussen uw familie en de a.(...)-H.(...) familie. U sprak enkel in algemene termen over moslims uit uw dorp die uw familieleden zouden hebben belaagd (vragenlijst punt 5).

Bovendien geeft u in de loop van uw asielprocedure twee totaal verschillende versies van de voorgehouden gebeurtenissen. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ stelde u immers dat de moskeegangers van uw dorp werden opgehitst door de imam en dat ze hierom uw huis aanvielen en in brand staken. U verklaarde verder dat uw vader en uw broer A.(...) toen onderweg waren van het veld naar huis en dat ze op dat moment werden aangevallen door de moslims van uw dorp. Uw broer zou zich hebben verdedigd en sloeg één van de moslims dood met een bijl (vragenlijst punt 5). Tijdens uw gehoor bij het CGVS dist u evenwel een heel ander verhaal op. Nu verklaart u dat uw broer aan het werk was op de velden van uw familie toen hij werd beledigd door A.(...) a.(...)-H.(...). Uw broer kon zich niet beheersen en sloeg A.(...) dood met zijn bijl. Herhaaldelijk gevraagd of er nog andere mensen aanwezig waren bij het incident vermeldt u enkel dat er gewoon

voorbijgangers en inwoners van de straat getuige waren van het incident. U geeft op geen enkel moment aan dat uw vader aanwezig was bij het voorgehouden incident. De voorgehouden brandstichting gebeurde volgens uw verklaringen op het CGVS dan weer pas een half uur nadat uw broer A.(...) had doodgeslagen. Uw vader zou op dat moment in het huis zijn geweest (CGVS, p. 16, 17, 20, 21, 22, 23).

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ verklaarde dat de echtgenoot van uw zus A.(...) gedood werd door een familielid van het slachtoffer van uw broer. Gevraagd wat de naam was van dat slachtoffer, stelt u dat hij M.(...) A.(...) A.(...) heette (vragenlijst punt 5). Welnu, tijdens uw gehoor op het CGVS wordt u herhaaldelijk gevraagd of uw familieleden nog problemen zouden hebben gekend omwille van de door u voorgehouden problemen. Op geen enkel moment vermeldt u dat uw schoonbroer vermoord werd door de familie van het slachtoffer. Integendeel, uw zusters zouden nog tot op heden relatief probleemloos in Jeziret Sharona wonen, de plaats waar u en uw familieleden belaagd werden. Bovendien verklaart u nu dat het slachtoffer van uw broer A.(...) M.(...) A.(...) heet (CGVS, p. 11, 12, 20, 24, 25, 33).

Geconfronteerd met enkele van uw afwijkende verklaringen kunt u geen afdoende verklaring geven. U stelt simpelweg dat u toch altijd hetzelfde heeft verteld en dat enkel de volgorde van uw zinnen anders is (CGVS, p. 35, 36). Dit is uiteraard niet ernstig gezien de flagrante discrepanties.

Tot slot dient er nog te worden gewezen op de vaststelling dat u geen enkel begin van bewijs kunt voorleggen met betrekking tot de voorgehouden gebeurtenissen van 2007 en dat u klaarblijkelijk op geen enkel moment heeft getracht om persoonlijk verdere informatie over de voorgehouden problemen van maart 2007 van uzelf en uw familieleden in Egypte te vergaren (CGVS, p. 19, 28, 32, 33). Dit zijn opnieuw ernstige vaststellingen die de geloofwaardigheid en de ernst van uw ingeroepen vrees ondermijnen.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Het CGVS erkent voorts dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Zelf brengt u op geen enkel moment concrete elementen aan waaruit kan worden geconcludeerd dat u of uw familieleden in Egypte om religieuze redenen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienen te koesteren of er een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel u beweert dat uw ouders gediscrimineerd worden omwille van hun christelijk geloof slaagt u er niet in dit concreet aannemelijk te maken. U stelt enkel in vage termen dat zij anders behandeld worden. U maakt geen melding van andere problemen die uw familieleden in Egypte kennen omwille van hun christelijk geloof (CGVS, p. 5, 10, 11). U verwijst verder nog naar de algemene situatie van christenen in Egypte en de verbranding van kerken in Egypte. U kunt evenwel geen enkel verband leggen met uw persoonlijke situatie (CGVS, p. 37). Integendeel, u verklaart zelfs dat u wenst terug te keren naar Egypte indien al-Sisi president zou worden (CGVS, p. 17). Dient te worden opgemerkt dat dit momenteel het geval is.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende

gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd.8 april 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. De maand maart 2014 was de rustigste maand sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviseerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In het najaar van 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte geviseerd werd, duidelijk afgenomen. Sinds de schietpartij in de wijk al-Warraq (Cairo) dd. 20 oktober 2013 werd er immers geen melding meer gemaakt van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande er zich in de Sinai met enige regelmaat incidenten voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenestammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen. Deze Egyptische tak van Al-Qaeda pleegt af en toe ook aanslagen buiten Sinai. De door hen uitgevoerde terreuraanslagen zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van het Egyptische leger en politie geviseerd worden. Het Egyptische leger reageert hierop door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en familiale situatie maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 wegens het gebrek aan een afdoende motivering. Verzoeker stelt dat er zich problemen voordeden met de tolk, die als moslim verzoekers verklaringen verkeerd vertaalde. Verzoekers problemen zijn immers terug te brengen tot de strijd tussen christenen en moslims in zijn land van herkomst. Het is verder aannemelijk dat verzoeker niet eerder asiel aanvraagde, nu hij de hoop koesterde zijn oude leven terug te kunnen oprakelen. Wanneer de veiligheidssituatie afgelopen zomer escaleerde diende verzoeker echter vast te stellen dat terugkeer een utopie betreft. Verzoeker stelt dat het algemeen geweten is dat Koptische christenen het slachtoffer worden van het vijandige en agressieve gedrag van radicale moslims, die het leven in Egypte ondraaglijk maken. Als Koptisch christen kan verzoeker geen beroep doen op de bescherming van de autoriteiten; zij vormen immers een minderheid en de politiediensten zijn voornamelijk bemand door moslims. Tevens stelt verzoeker vast dat de data in de bestreden beslissing foutief worden weergegeven en ontkent hij dat hij tegenstrijdige verklaringen

afligde. De recente ontwikkelingen in Egypte, waarbij talrijke Koptische christenen werden vermoord en aanslagen werden gepleegd op Koptische kerken bevestigen de penibele situatie waarin Koptische christenen zich thans in Egypte bevinden. Bovendien oordeelde het EHRM in een arrest van 6 juni 2013 dat de terugkeer van een Koptische christen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Ook wijst verzoeker erop dat het EHRM in haar arrest van 6 juni 2013 oordeelde dat een terugkeer van een Koptisch christen naar Egypte een schending uitmaakte van artikel 3 EVRM.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de plaatselijke imam de moskeegangers tegen zijn familie opzette en dat zij hierdoor zijn huis in brand staken. Zijn vader en broer waren toen onderweg van het veld naar huis en werden ook aangevallen door de moslims uit het dorp. Verzoekers broer verdedigde zichzelf hiertegen en sloeg hierbij een moslim dood met een bijl (stuk 12, vragenlijst, vraag 3.5). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft verzoeker echter een andere versie van de feiten. Zo zou zijn broer aan het werken geweest zijn op het veld toen hij beledigd werd door A., die zei dat christenen ongelovigen zijn. Verzoekers broer kon zich hierop niet beheersen en sloeg A. dood (stuk 3, gehoorverslag, p. 16, 17, 20). De familie van A. ging vervolgens naar verzoekers huis en stak het in brand (stuk 3, gehoorverslag, p. 17, 18, 20). Gevraagd of hierbij nog andere mensen aanwezig waren, stelt verzoeker dat er voorbijgangers en inwoners uit de straat waren. Sommigen van hen zouden het slachtoffer gesteund hebben, terwijl anderen probeerden om beide partijen te kalmeren (stuk 3, gehoorverslag, p. 21). Verzoekers beide ouders zouden overigens thuis geweest zijn tijdens de brandstichting, een half uur na het incident (stuk 3, gehoorverslag, p. 22, 23). Verzoekers broer en het slachtoffer zouden alleen geweest zijn toen de ruzie ontstond, waarna er in de loop van de ruzie andere mensen bijkwamen (stuk 3, gehoorverslag, p. 23). De Raad stelt dan ook vast dat verzoekers versie van de feiten voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen fundamenteel verschillen. Daarnaast is het geenszins aannemelijk dat verzoeker voor de

Dienst Vreemdelingenzaken geenszins vermeldde dat hij concrete problemen had met A. en zijn familie en het slechts hield op de moskeegangers uit het dorp in het algemeen (stuk 12, vragenlijst, vraag 3.5). Tevens verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn schoonbroer in januari 2011 gedood werd door een familielid van het slachtoffer van zijn broer (stuk 12, vragenlijst, vraag 3.5). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker daarentegen dat zijn zussen getrouwd zijn en in Jeziret Sharona verblijven. Volgens verzoekers gaat alles goed met hen en zijn familie zou na het incident op 2 maart 2007 geen problemen meer gekend hebben omdat zij ver weg woonden van de familie van A. (stuk 3, gehoorverslag, p. 11, 12, 24). Verzoeker zou verder geen aanwijzingen hebben dat hij nog steeds gezocht wordt door de familie van A. (stuk 3, gehoorverslag, p. 25, 33). Op geen enkel ogenblik vermeldt verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn schoonbroer vermoord werd door een familielid van A. Op zijn tegenstrijdige verklaringen gewezen stelt verzoeker slechts dat zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen precies hetzelfde zijn en dat slechts de volgorde van de zinnen verschilt (stuk 3, gehoorverslag, p. 35, 36). Ook in onderhavig verzoekschrift houdt verzoeker slechts vol dat hij geen tegenstrijdige verklaringen aflegde. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker er geenszins in slaagt de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen. Overigens verklaarde verzoeker aan het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep, dat hij alle redenen voor zijn vertrek heeft kunnen geven, dat het gehoorverslag aan hem werd voorgelezen, dat zijn verklaringen correct werden genoteerd en dat hij de belangrijkste zaken heeft kunnen vertellen (stuk 3, gehoorverslag, p. 2). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn verklaringen door de tolk, die een moslim was, verkeerd vertaald werden, stelt de Raad vast dat de bovenstaande vaststellingen dermate zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. In tegenstelling tot hetgeen hij in onderhavig verzoekschrift beweert, gaf verzoeker tijdens het gehoor nergens aan problemen te hebben met de tolk. Uit het gehoorverslag blijkt ook nergens dat er zich problemen zouden hebben voorgedaan met de vertaling en noch verzoeker noch verzoekers raadsman maakten hieromtrent opmerkingen aan het einde van het gehoor. Verzoeker bevestigde bovendien expliciet alle vragen goed begrepen te hebben en stelde zowel aan het begin als aan het einde van het gehoor de tolk goed begrepen te hebben (stuk 3, gehoorverslag, p. 2, 37, 38). Verzoeker dient erop te worden gewezen dat de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen worden opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132673; RvS 26 juni 2002, nr. 108470). Ook de tolk is neutraal en heeft geen invloed op de beslissing.

Waar verzoeker opmerkt dat hij traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt, waardoor bepaalde feiten worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal moeilijk is, dient te worden opgemerkt dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij toch belangrijke gebeurtenissen kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoeker brengt evenmin objectieve elementen bij die er op wijzen dat hij daadwerkelijk getraumatiseerd is, derwijze dat dit een invloed zou kunnen hebben op zijn verklaringen.

De ernst van verzoekers vrees voor vervolging wordt verder ondermijnd door verzoekers houding. De Raad stelt immers vast dat verzoeker reeds in maart 2007 Egypte verliet en naar België kwam, maar pas in september 2013 voor het eerst asiel aanvraag (stuk 3, gehoorverslag, p. 13, 14). Verzoekers verklaring dat hij niet op de hoogte was van de asielwetgeving in België en dat het zijn bedoeling was terug te keren naar Egypte als de situatie rustig zou worden (stuk 3, gehoorverslag, p. 14), kunnen zijn gedrag geenszins verklaren. Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker meer dan zes jaar wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker in 2009 twee regularisatieaanvragen indiende waarin hij de bijstand kreeg van een advocaat (stuk 3, gehoorverslag, p. 14, 15). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker niet op

de hoogte was van de Belgische asielwetgeving (stuk 3, gehoorverslag, p. 14). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij asiel aanvraag in september 2013 omdat het geweld zich toen op een hoogtepunt bevond, stelt de Raad vast dat dit geenszins verklaart waarom verzoeker zo lang gewacht heeft om asiel aan te vragen omwille van zijn beweerde problemen en dat dit de ernst van deze feiten dan ook ernstig ondermijnt. Er dient voorts te worden opgemerkt dat verzoekers asielaanvraag niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoeker betrof, die hij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken. Bovendien stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn regularisatieaanvraag in zijn verzoekschrift van 14 november 2009 verklaarde reeds vijf jaar ononderbroken in België te verblijven. Uit dit verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker toen verwees naar stukken die hij bijbracht en die dateren van 8 februari en 15 maart 2007 en ook een verklaring citeerde van een arts waaruit blijkt dat hij reeds sinds eind 2006 behandeld wordt. Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan verzoekers verklaringen dat zijn broer op 2 maart 2007 een moslim doodde, waarna verzoeker op 20 maart 2007 Egypte verliet en op 31 maart 2007 toekwam in België (stuk 3, gehoorverslag, p. 13, 16). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de data in de bestreden beslissing foutief werden weergegeven en stelt dat zijn problemen zich situeren in 2006 en dat hij op 31 maart 2006 het land verliet, stelt de Raad vast dat verzoeker expliciet verklaarde dat zijn concrete vluchtaanleiding plaatsvond op 2 maart 2007, dat hij op 20 maart 2007 Egypte verliet en op 31 maart 2007 in België aankwam (stuk 3, gehoorverslag, p. 13, 16). Ook later tijdens het gehoor verklaarde verzoeker dat hij zijn land van herkomst verliet in 2007 (stuk 3, gehoorverslag, p. 25). De tijdens het gehoor aanwezige raadsman verklaarde eveneens dat verzoeker in 2007 is gevlucht uit Egypte (stuk 3, gehoorverslag, p. 37). Tevens verklaarde verzoeker dat zijn familie een deel van hun huis ter beschikking gaven van de kerk midden 2006, hetgeen later tot het incident van verzoekers broer zou hebben geleid (stuk 3, gehoorverslag, p. 26, 27). Bijgevolg wijst ook deze verklaring erop dat het incident niet kan hebben plaatsgevonden in maart 2006. Overigens werden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heel wat vragen gesteld waarin 2 maart 2007 als datum van verzoekers beweerde problemen werd aangegeven en liet verzoeker na om dit te verbeteren (stuk 3, gehoorverslag, p. 23, 24, 26, 32). Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beweerde problemen situeerde op 2 maart 2007 en stelde op 20 maart 2007 zijn land van herkomst te hebben verlaten om op 31 maart 2007 aan te komen in België (stuk 12, vragenlijst, vraag 3.5; stuk 12, verklaring, vraag 33).

2.5. Daarnaast oordeelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker betwist deze beoordeling en stelt in onderhavig verzoekschrift dat de recente ontwikkelingen in Egypte de penibele situatie van Koptische christenen bevestigen. Het vijandige en agressieve gedrag van radicale moslims is volgens verzoeker zodanig systematisch en ingrijpend dat het leven in Egypte ondraaglijk is. Verder stelt verzoeker dat nergens uit blijkt dat de situatie verbeterd is. Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. Tevens merkt de Raad op dat verzoeker, hoewel hij tijdens het gehoor melding maakt van de situatie van christenen in Egypte, geen persoonlijke aanwijzingen heeft dat hij zal worden vervolgd en dat hij slechts verwijst naar zijn asielrelaas dat hierboven ongeloofwaardig werd bevonden (stuk 3, gehoorverslag, p. 37). Verder stelt verzoeker dat zijn ouders gediscrimineerd en anders behandeld worden als christenen. Ook hier slaagt verzoeker er echter geenszins in dit concreet te maken en stelt hij slechts dat zijn ouders geen andere problemen dat de beweerde problemen gelieerd aan zijn asielrelaas (stuk 3, gehoorverslag, p. 10, 11). Dergelijke loutere beweringen volstaan dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat omwille van het feit dat hij christen is. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Egypte" "Situatie van de christenen" van 10 december 2013) blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. Bij de meeste aanvallen op kerken waren de politie noch het leger aanwezig in het begin of tijdens de aanvallen. In sommige gevallen werden eveneens politiestations aangevallen. In sommige gevallen boden moslimburgers en Kopten zelf weerstand tegen de aanvallen door volkscomités op te richten om kerken te beschermen. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de Islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga en arresteerden er Pro-Morsi militanten die een maand lang de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus. De jonge Koptisch-katholieke patriarch Ibrahim Isaac Sidrak, voormalig bisschop van Minya, sprak zich onlangs in Parijs uit over het geweld. Hij stelde hierbij dat de situatie verbeterd is, maar gaf ook toe dat er een zekere koortsachtigheid heerste bij het begin van het schooljaar. De situatie verergerde volgens hem tijdens het Morsi-tijdsperk omdat de moslimbroeders de vijandigheid probeerden te systematiseren. Hij benadrukte echter ook dat zowel de gematigde moslims als de christenen hierin een aanval op Egypte zagen en dat veel moslims de christelijke kerken en scholen tijdens de gebeurtenissen probeerden te beschermen. In het najaar van 2013 namen de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte af en gebeurde er slechts één ernstig incident. De Koptische religieuze kerkelijke hiërarchie onderneemt de jongste tijd ook stappen om de banden met de islamitische autoriteiten aan te halen. De moslimbroeders van hun kant hebben bij monde van oud-minister Alr Darrag laten weten geweld tegen de Kopten af te keuren.

Verzoeker toont geenszins aan dat hoger aangehaalde informatie gevoegd aan het administratief dossier niet langer actueel zou zijn, noch dat de situatie sinds de verslagperiode in negatieve zin zou zijn geëvolueerd. Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zou zijn.

2.6. Verder verwijst verzoeker in onderhavig verzoekschrift naar het arrest M.E. c. France (zaak 50094/10) van het EHRM van 6 juni 2013 waarin werd geoordeeld dat indien Frankrijk zou overgaan tot uitvoering van de uitwijzingsbeslissing naar Egypte van een Koptisch christen die veroordeeld werd op beschuldiging van proselitisme, dit in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM.

Uit dit arrest van het EHRM kan evenwel evenmin worden afgeleid dat Koptische christenen in Egypte actueel het voorwerp uitmaken van systematische vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In onderhavig arrest besloot het EHRM dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM nu de verzoekende partij volgens het Hof aan de hand van overtuigende documenten had aangetoond dat hij persoonlijke vervolging diende te vrezen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Uit de door de persoon in kwestie voorgelegde documenten, waarvan de authenticiteit niet werd betwist, bleek immers dat deze een gevangenisstraf van drie jaar riskeerde. Het is niet deze gevangenisstraf die het Hof deed besluiten dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM daar hiermee de *minimum level of severity* vereist voor artikel 3 EVRM op zich niet wordt overschreden, doch wel het gegeven dat deze persoon omwille van zijn veroordeling wegens proselitisme een doelwit zou kunnen vormen voor vervolgingen en geweldplegingen door moslims en dit ongeacht het feit of hij opgesloten dan wel in vrijheid gesteld is. Het Hof heeft daarenboven twijfels of er voor dergelijke personen de mogelijkheid bestaat om beroep te doen op bescherming van de Egyptische autoriteiten (overwegingen 50-53 van het arrest).

Uit het door verzoeker aangehaalde arrest blijkt aldus duidelijk dat Frankrijk veroordeeld werd voor een schending van artikel 3 EVRM omdat de verzoekende partij een reëel risico op vervolging concreet aannemelijk had gemaakt en aan de bewijslast had voldaan, wat in hoofdte van verzoeker niet het geval is. Aangezien verzoeker op generlei wijze concreet aannemelijk maakt daadwerkelijk vervolgd te worden in zijn land van herkomst, zoals blijkt uit wat voorafgaat, is er geen enkele reden om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar Egypte een schending van artikel 3 EVRM zou dienen te vrezen.

2.7. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofdte van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Egypte" "Veiligheidssituatie" van 8 april 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat op 14 augustus 2013 de noodtoestand werd afgekondigd in het volledige land gedurende een maand, na het geweld dat volgde op de aanval van het leger en de politie op de twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. De noodtoestand werd met een duur van twee maanden verlengd tot 14 november 2013 en gaf het leger en de politie uitgebreide bevoegdheden om de openbare orde en veiligheid te handhaven. Tegelijkertijd werd in 14 van de 27 gouverneurschappen een avondklok opgelegd. Op 12 november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op na een gerechtelijke uitspraak. Als impliciete reden werd de verbeterde veiligheidssituatie aangegeven. De demonstraties van Morsi-aanhangers bleven nochtans aanhouden en gingen af en toe gepaard met gewelddadige confrontaties. In maart 2014 zijn er echter nauwelijks berichten over dodelijke slachtoffers wat toelaat te stellen dat het geweld geluwd is. Wat interreligieus geweld betreft, werd hierboven reeds vastgesteld dat dit voornamelijk gericht is op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het najaar van 2013 zijn de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte duidelijk afgenomen. Sinds een schietpartij bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza op 20 oktober 2013 zijn er geen ernstige incidenten meer gebeurd. In de dunbevolkte Sinaï, waar de politie en islamitische bendes regelmatig met elkaar in botsing komen en die een spil is voor smokkelhanden naar Gaza en de clandestiene Afrikaanse immigratie naar Israël, doet zich regelmatig geweld van een ander type voor. Dit geweld bestaat uit het gijzelen van toeristen en aanvallen van groepen jihadisten gericht tegen de Egyptische of Israëlische veiligheidstroepen. Het leger voert als reactie tegenaanvallen uit en bombardeert islamitische posities. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift opmerkt dat hij asiel aanvraag in augustus 2013, tijdens het hoogtepunt van het geweld, stelt de Raad vast dat de situatie in het land van herkomst dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Verzoeker brengt verder geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF